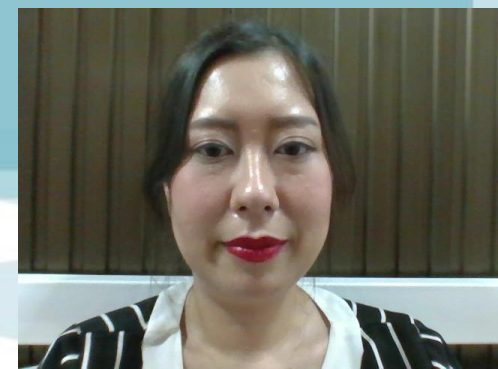

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

บทที่ 3 ภาษากับวัยของผู้พูด

2.1 อายุ - สิ่งบ่ง บอกสถานภาพตาม ธรรมชาติของคน ในสังคม

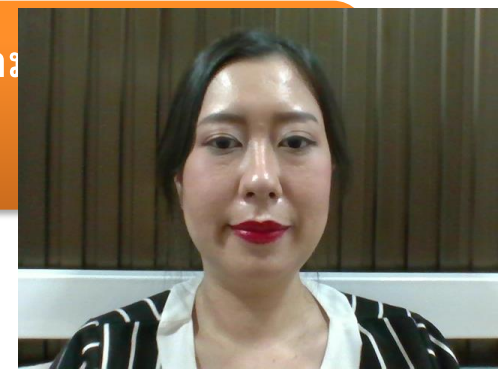
อายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่บ่งบอกสถานภาพตามธรรมชาติของคนแต่ละคนในสังคม

อายุทำให้สมาชิกในสังคมมีสถานภาพต่างกัน

ค่านิยมหรือชนบความเชื่อได้กำหนดบทบาทของคนแต่ละวัยแตกต่างกันออกไป

บางสังคมอาจให้คุณค่าและความสำคัญแก่วัยหนึ่งมากกว่าอีกวัยหนึ่ง

สังคมตะวันตกมักให้ความสำคัญกับคนอายุมาก ตรงข้าม
สังคมที่ให้คุณค่ากับคนอายุน้อย

3.1 อายุ - สิ่งบ่ง บอกสถานภาพตาม ธรรมชาติของคน ในสังคม

“ในอเมริกานั้น เป็นกลุ่มสาวย่อมดีกว่าคนแก่ การเป็น
คนแก่คือการเก็บตัวเองไว้บนหิ้ง และกลายเป็นสิ่งไร้
ค่า”

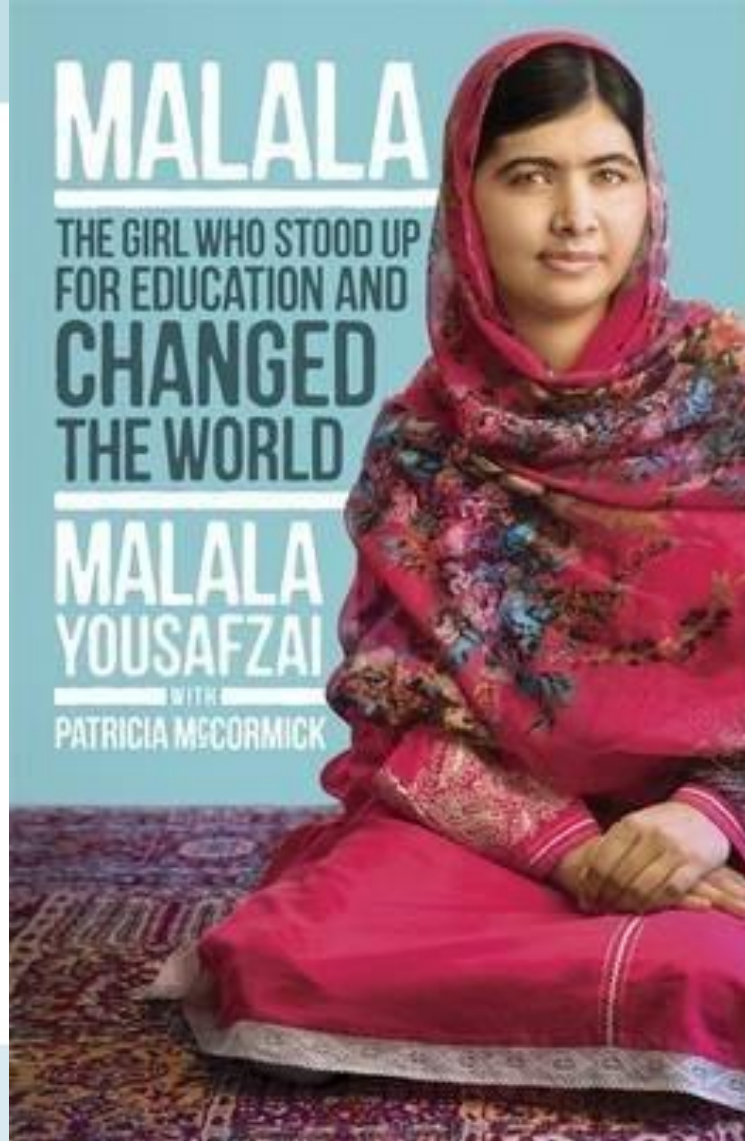
สังคมสมัยใหม่ของอเมริกาเป็นสังคมที่ก้าวหน้า เน้น
ความสำเร็จส่วนบุคคลซึ่งไม่ขึ้นอยู่กับอายุ แต่ขึ้นอยู่กับ
ความสามารถในการทำงาน

- ส่งคมตะวันออก

สังคมตะวันตก

3.1 อายุ - สิ่งบ่ง บอกสถานภาพตาม ธรรมชาติของคน ในสังคม

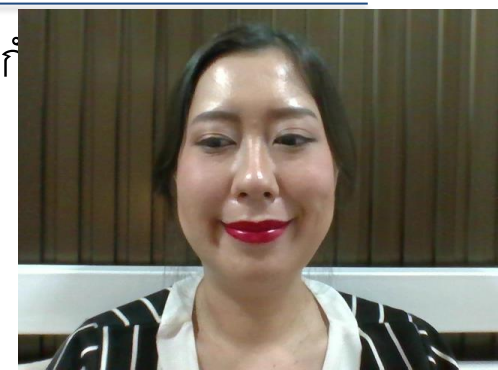
สถานภาพของสมาชิกมักจะเปลี่ยนแปลงไปเมื่ออายุมากขึ้น เช่น สามารถ
แต่งงาน ออกกรบได้

ในสังคมไทย เด็กจะมีหน้าที่รับผิดชอบน้อย ต้องเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ส่วน
ผู้ใหญ่จะมีความรับผิดชอบมากขึ้น และเป็นที่ยกย่อง นับหน้าถือตา มีอำนาจ

นอกจากนั้น คนชราเท่านั้นที่จะสามารถทำพิธีกรรมบางอย่างได้ เช่น แซยิด

คนชรามักเป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญ ซึ่งคนรุ่นหลังต้องมาขอความรู้

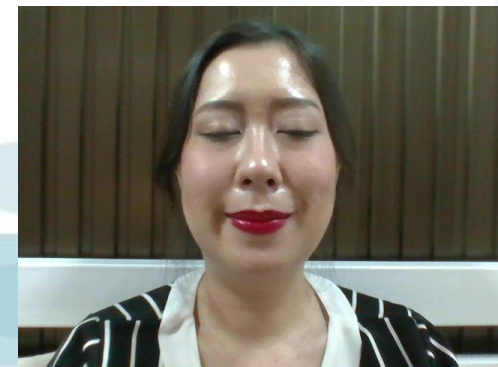
โดยสรุป วัยที่ต่างกันย่อมมีพฤติกรรมทางสังคมที่แตกต่างกัน
เปลี่ยนแปลงไปตามวัยของผู้พูดด้วย

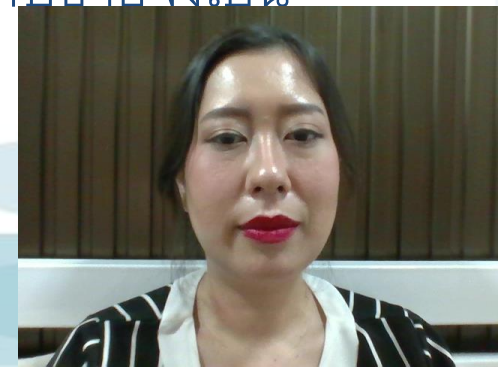
3.2 อายุในสังคมไทย

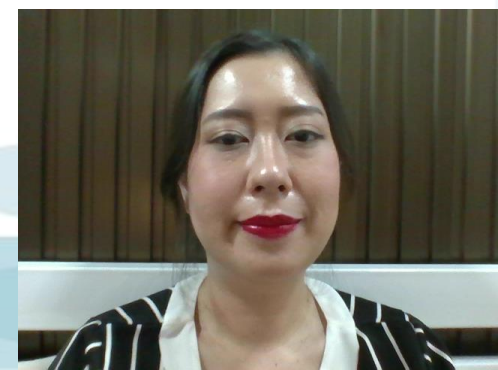
- อายุเป็นสิ่งที่สำคัญมากในสังคมไทย โดยทั่วไป ผู้มีอายุมากจะมีอำนาจมากกว่าผู้มีอายุน้อย สามารถออกคำสั่ง มีอำนาจตัดสินใจ มีสถานภาพสูงกว่า ในภาษาไทยมีคำที่สนับสนุนความจริงที่ว่าอายุน้อยเป็นสิ่งสำคัญ คือคำว่า “ผู้ใหญ่” กับ “ผู้น้อย” หรือ “ผู้ใหญ่” กับ “เด็ก” ผู้น้อยหรือเด็กต้องเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ส่วนผู้ใหญ่ก็ต้องทำหน้าที่ปกป้อง ให้ความคุ้มครอง ช่วยเหลือ แนะนำ เมตตา และเสียสละแก่ผู้น้อย

3.2 อายุในสังคมไทย

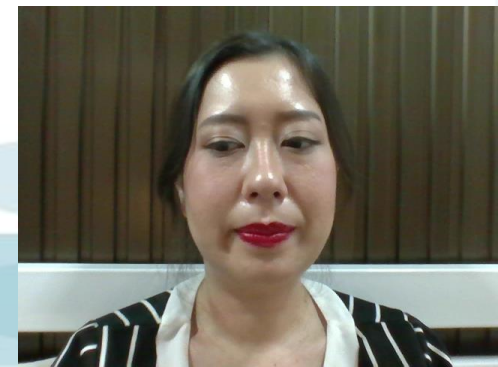
- คำเรียกญาติในภาษาไทย มีความหมายหลักแตกต่างกันที่อายุ เช่น พี่ กับ น้อง
- การประกอบพิธีกรรมจากวัยหนึ่งสู่อีกวัยหนึ่ง เช่น การทำบุญสะเดาะเคราะห์เมื่อถึงเบญจเพส (อายุ 25 ปี)
- ผู้ที่มีวัยต่างกันย่อมมีพฤติกรรมแตกต่างกันไปตามความคาดหวังของสังคม
- จะเห็นได้จากบางสุภาษิตของไทย ได้แก่ “แก่แล้วไม่เจียมสังขาร” “แก่แดด” “ชิงสุกก่อนห่าม” เป็นต้น
- ในสังคมไทยมีพฤติกรรมหลายอย่างที่เกี่ยวกับอายุ เช่น อายุ 15 ปี ถือว่าพ้นวัยเด็ก อายุ 20 ปี ถือว่าบรรลุนิติภาวะ อายุ 60 ปี ถือว่าเป็น “วัยเกษียณ”
- เมื่อวัยต่างกันก็มีความคาดหวังจากสังคมแตกต่างกันด้วย การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับอายุจึงเป็นสิ่งสำคัญมากในสังคมไทย

3.3 การใช้ภาษาของผู้พูดที่ต่างวัยกัน

- เด็กมักจะใช้พ่อแม่เป็นแบบในการเรียนพูดจนถึงราวอายุ 3-4 ขวบ หลังจากนั้นจะเรียนภาษาจากเพื่อนรุ่นเดียวกันจนถึงอายุ 13 ปี จึงจะใช้ภาษาแบบตัวเอง
- ภาษาเด็ก มีลักษณะเฉพาะ มักออกเสียงแตกต่างไปจากเสียงในภาษาของผู้ใหญ่ มักมีศัพท์เฉพาะที่ต่างจากของผู้ใหญ่
- ในภาษาอังกฤษมีคำว่า “baby talk” ซึ่งหมายถึงการพูดแบบเด็กเล็กหรือภาษาเด็ก
- ผู้ใหญ่บางคนมักใช้ภาษาเด็กพูดกับเด็กเพื่อให้เด็กเข้าใจได้ดีขึ้น

ตัวอย่าง

3.3 การใช้ภาษาของผู้พูดที่ต่างวัยกัน

- มีคนตั้งข้อสังเกตว่า เด็กไทยมักพูดยานคาง หรือลาดเสียง ถ้าผู้ใหญ่พูดแบบนี้ก็จะถูกหาว่าพูดแบบเด็ก
- เด็กอ่านออกเสียงตัว ส หรือ ซ จะกลายเป็นเสียง ช หรือ ฉ หรือ จ และเสียง ร จะกลายเป็น ย
- เด็กมักมีคำศัพท์เฉพาะ เช่น คำว่า กิน ภาษาเด็กจะใช้คำว่า “หม่ำ”

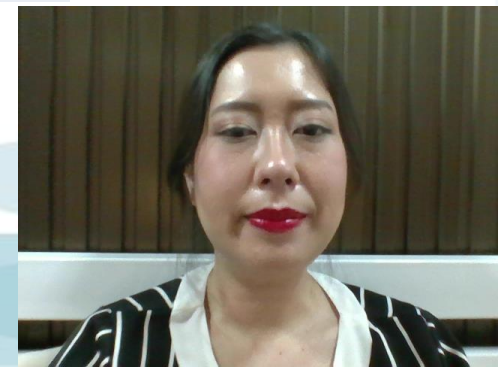
ภาษาผู้ใหญ่	ภาษาเด็ก
ใส่	ไฉ่
สาม	ฉาม, จ้าม
สนุก	หนุก
ขนม	หนม
หนังสือพิมพ์	ฉือพิมพ์, จือพิมพ์
อร่อย	หย่อย

3.3 การใช้ภาษาของผู้พูดที่ต่างวัยกัน

- ภาษาวัยรุ่นมักมีภาษาเฉพาะของตน ซึ่งส่วนใหญ่จะต่างจากภาษาของคนวัยผู้ใหญ่ ตัวอย่าง

ภาษาวัยรุ่น	ภาษาผู้ใหญ่
ถูกว่าจน หน้าแตก ไปเลย	ถูกว่าจน เสียหน้า ไปเลย
แกชอบ เบรก คนอยู่เรื่อย	แกชอบ ขัดคอ คนอยู่เรื่อย
รู้สึกเสียใจ เล็กน้อย	รู้สึกเสียใจ เล็กน้อย
แฟนแก จ๊าบ จริง	แฟนคุณ สวย มาก

- อายุเป็นปัจจัยที่ใช้กำหนดสถานภาพของคนในสังคม ทำให้สมาชิกในสังคมมีสถานภาพแตกต่างกันไป
- บางสังคมอาจให้คุณค่ากับบุคคลที่อายุมากกว่า ส่วนสังคมอื่นอาจให้คุณค่ากับบุคคลที่อายุน้อยกว่า
- อายุในสังคมไทยผู้มีอายุมากจะมีอำนาจมากกว่าผู้มีอายุน้อย ผู้สูงอายุหรือเด็กต้องเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ส่วนผู้ใหญ่ก็ต้องทำหน้าที่ปกป้อง ให้ความคุ้มครองแก่ผู้น้อย
- การใช้ภาษาของผู้พูดที่ต่างวัยกัน ได้แก่ ภาษาเด็ก เกิดจากการที่เด็กเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองตั้งแต่เกิด ช่วงแรกจะพูดได้เป็นคำ ๆ ยังไม่ถูกหลักไวยากรณ์ แต่เมื่อเด็กโตขึ้นก็จะใช้ประโยคที่ซับซ้อนและถูกไวยากรณ์ได้
- ภาษาของวัยรุ่นก็จะมีรูปแบบเฉพาะแตกต่างจากภาษาของผู้ใหญ่ และได้รับอิทธิพลจากสื่อออนไลน์มากขึ้นในปัจจุบัน

ฉบับที่ 2

